

Mening, at det egentlig var Landstinget, der nu gjorde noget forfert. Hvad Avisartikler angaar og alt, hvad der saaledes skrives, saa vide vi jo alle, hvor taalmodigt Papiret er, men jeg maa tilstaa, at det forekommer mig, som om „Berlingske Tidende“ har haft ligesom en lille Smule Rødme over Papiret, ligesom den i de sidste Dage har rødmnet noget over at skulle bære disse Artikler, som gik ud paa at rive Landstinget ned og sige Landstinget alle de Ubehageligheder, der kunde siges, en hel Mængde Ord, som ere ganske overflødige, ubesøjede og uberettigede. Det eneste, jeg har set deri, som for mig har haft nogen Betydning, er dette, at der stod en af de sidste Dage — jeg tror, det var i den næstsidste Artikel — at det, som det gælder om, er dette, at fremme Udviklingen saaledes, at man gaar ud fra Tingenes Ligeberettigelse. Ja, Ligeberettigelse! Det er netop Sagen, intet andet end Ligeberettigelse. Hele Kernen af Artiklen var et Bevis for, at Landstinget uden videre skulde høje sig for Folketinget. Det var den Ligeberettigelse, der var Spørgsmaal om! Der stod saadanne Ting som dette, at det tidligere var besluttet, hvorledes Landstinget i Fællesudvalget straks trak sig tilbage fra Forhandlingen og overlod Regeringen at søge Enighed med Folketinget. Jo vist! Nej, vi overlod Folketinget at blive enig med Regeringen først, og sagde udtrykkelig, som der staar i Protokollen, at vi forbeholdt os derefter at sige, hvorvidt vi kunde tiltræde det eller ej. Det er netop Sagen, det er det, man har glemt at spørge os om, og hvis man havde spurgt, vilde man have faaet at vide: Dette gaa vi ikke ind paa, vi maa ønske og vente, at man vil trække sig tilbage fra et Par enkelte Punkter, som umuligt kunne have noget at betyde for Folketinget i og for sig, men som for Landstinget have en meget stor Betydning, og vi maa vente under Forhold som dem, her er Spørgsmaal om, at vort Ønske ogsaa vil kunne føres igennem. — Og jeg maa maasse i denne Forbindelse sige, at naar Regeringen har stillet som sit Program dette, at ville være Mægler mellem Tingene, forstaar jeg ikke, hvorledes den høje Regering har kunnet undlade at prøve paa at faa en Mægling i Stand om disse Ting, men det har den høje Regering virkelig aldeles ikke forsøgt. Det sidste tilsyneladende Forsøg var, da vi for nogle Dage siden bleve kaldte til et Møde i Fællesudvalget for at modtage en Meddelelse af den Bestyrelse, at den nødvendigvis maatte virke i sit modsat Retning. Der kunde derfor ikke være Tale om, at der derved kunde udrettes det mindste.

Der er i Virkeligheden intet gjort. Man kunde fristes til at sige, at dersom den høje Regering vilde regne sig til Landstingets Venner, maatte vi rigtignok sige — det gøres i hvert Fald gældende fra forstellige —: Gud fri os fra vore Venner, vore Fjender skulle vi nok tage os i Agt for. Thi saaledes som det er gaaet indtil nu i denne Sag, nemlig at der bag Landstingets Ryg er sluttet en Overenskomst, som det forlanges, at vi uden videre skulle høje os for, saaledes behandler man dog ikke sine Venner.

I den sidste Artikel i „Berlingske Tidende“ er det sagt, at man vel tør gaa ud fra, at det næppe er uden meget vægtige Motiver, som udenforstaaende endnu ikke kende, at Landstinget vil støtte det Forslag, som nu her anbefales af mig fra Mindretallets Side, og at det maa være et dybere liggende, til Fædrelandets Belfærd sigtende Formaal. „Berlingske Tidende“ kendte det ikke, vidste ikke, hvor det var. Jeg skal tillade mig at sige det. Det er det Formaal, at Tingenes Ligeberettigelse skal opretholdes, det er det Formaal, at Landstinget ikke skal gaa under Mæget, at man ikke skal finde sig i, at der paaotroheres Landstingets Beslutninger, som stride mod Landstingets Grundsetninger; man skal tage Landstinget med paa Naad, og man skal søge at enes med Landstinget. Det er det til Fædrelandets Belfærd sigtende Princip, som der er Spørgsmaal om at hævde, og det er det, om hvilket der ogsaa i særliq Grad er Spørgsmaal i dette Øjeblik. Jeg skal saaledes tillade mig at anbefale det høje Ting at stemme for den Mindretalsindstilling, hvortil Landstingets Højre-medlemmer have sluttet sig.

Ordføreren (Steffensen): Jeg skal paa dette sene Tidspunkt indskrænke mig til ganske faa Bemærkninger som Svar til den højtærede Konseilspræsident paa visse Punkter, hvorom han har udtalt sig. Den højtærede Konseilspræsident bemærkede, at han antog, at Landstingets Holdning i Fællesudvalget involverede, at man var villig til at acceptere en saadan Overenskomst, som Regeringen fik i Stand med Venstre, og han bemærkede senere, at han mente, at Ministeriet kunde anfse sig for berettiget til at have et vist Mandat til at komme overens med Venstre i Fællesudvalget, og at det saa vilde blive accepteret her. Det beror utvivlsomt paa en Misforstaaelse, som der ganske sikkert ikke i Højres Optræden er givet nogen som helst Anledning til. Forholdet er nemlig det, at det er sagt ikke en, men flere Gange i Fællesudvalget, at Landstinget forbeholdt sig sin Stilling over for den Over-